

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.

No. 14.

REDACTEUREN:

W. F. A. RÖELL, G. B. V. D. WERFHORST, H. S. V. LENNEP,
H. R. BEUKELMAN, C. WOLTERBEEK, F. ZWEERTS.

MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF V. D. LEUR.
DOOR DE C. C. VOOR STUDIEBELANGEN BENOEMDE VERTEGENWOORDIGER: A. J. STARING.

Vrijdag

19 Jan. '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Uit de Redactie getreden:

C. TELLEGEN en J. H. VAN ROSSEM.

Inhoud.

Verbetering.

Wetenschap en wijsheid.

Over Vrouwen-Emancipatie, door E. Hijmans Jr.

Uit de Delftsche wereld.

Repliek aan de Redactie, door G. M.

Stroomingen onder de Studenten, door C. W.

Delftsch Studenten-Corps.

Senaats-verantwoordelijkheid. Antwoord aan den heer H. G.

Nolen, door G. J. Laman Trip.

Carricaturen van verre en nabij, VII, door Jor-Hahn.

Lijst van afgevoerde leden.

Delftsche Studenten-Bond.

Verslag van de laatste rondreis der Delftsche Studenten
Tooneelclub, door W. L. U. Jr.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

Feuilleton.

Schets, door Chétic.

Boekbespreking.

Almanak van den Delftschen Studentenbond voor 1912, door B.

Het Kristallen Masker, door Van de W.

Het Theosophisch Pad, door C. W.

Kunst.

Technische Hoogeschool.

Berichten en mededeelingen.

Correspondentie.

Lijst van Vergaderingen.

Agenda.

Verbetering.

In ons vorig nummer zijn helaas enkele storende drukfouten gebleven:

Men leze in ons opschrift:

„Naar aanleiding van de polemiek tusschen de heer E. Hijmans en de dames H. van Gelder en S. R.”

„en de dames H. van Gelder en G. K.”

In het stuk van den heer H. G. Nolen de slotzin:

„voordat U in een ongeteekend stuk tegen mij, met namen genoemde personen insinueert”

„tegen niet met namen genoemde”.

En in het antwoord van Mej. G. K.:

„Ik begrijp echter niet, waarom de toorn zoo vijandig en heftig moest zijn”

„waarom de toorn zoo”.

Wetenschap en Wijsheid.

Over Vrouwen-Emancipatie.

V.

„Parasitisme”.

Zoolang ideologisch feminisme berust op zuiver ethischen grondslag en uitsluitend daaraan zijn argumenten ontleent, wordt het gekenmerkt door een te sterk uitgesproken individualisme om als beweging gewicht in de schaal te leggen.

Er is dan ook in de betreffende litteratuur een chronologische volgorde op te merken die wijst naar een groeiend zoeken van het maatschappelijke. In de vorige hoofdstukken werd reeds uiteengezet hoe „vrouwenarbeid” — oorspronkelijk middel tot het etisch doel — dit laatste als leus steeds meer op den achtergrond dringt.

Het eerste stadium in deze verandering is het botweg vergrooten van persoonlijk gevoelde dingen tot „algemeene wetten”, die gewoonlijk wat geldigheid betreft, beperkt blijven tot een zeer begrensde omgeving van den waarnemer.

Een treffend voorbeeld van dergelijke met deductie erfelijk belaste „sociologie” is Olive Schreiners „Woman and Labour”.

Zelf blijkens hare prestaties op litterair gebied een hoogstaande vrouw en een enthousiaste pionniere der menschheid, heeft de schrijfster de behoefte gevoeld aan een centrum van doel voor der vrouwen strijd. Een lichtbaken waaraan iedere eenlinge, hoe ver afgedwaald ook in details van dagelijksche, de hooge idealiteit terug zou kunnen kennen.

„This profound hidden conviction which removes from te sphere of the ridiculous the attitude of even the feeblest woman who waves her poor little flag of „Womans rights” on the edge of a platform . . .”

En deze overtuiging meent zij te kunnen vinden uit de kwaal waaraan onze wereld lijdt. Als een onmerkbaar vergiftigenden damp doordringt een degeneratiekiem alle lagen der samenleving „SEX PARASITISME”.

Met bijna oud-testementairische grootheid van stijl wordt beschreven hoe overal de oude werksfeer der vrouw ingenomen wordt door industrialisme. De vrouw bouwde de hut van den primitieven mensch, deed toen bijna allen productiven arbeid die bewerktuigd dus boven het dierlijke was. Tot met de voortgaande evolutie deel na deel van haar taak in mannenhanden overging. Maar ook in de middeleeuwen was er werk, meer dan werk genoeg, voor de riddervrouwen. En de wederhelpt van den gildemeester droeg voluit haar helft mee aan de lasten, en alleen daarvoor juist ook aan de lichtzijde, van 't leven.

„We knew that we upbore our world on our shoulders; and that through the labour of our hand it was sustained and strengthened — and we were contented.

But now, again a change has come.

Something that is entirely new has „entered into the field of human labour, and left nothing as it was.”

De machine, die schiep het groote wanhoopsleger der werkelooze mannen, liet ook de vrouwen niet in haar vroegere omstandigheden. En volgens Olive Schreiner werden deze laatsten niet het minst getroffen. Waar de nieuwe techniek voor de mannen vele ongekenkende arbeidsvelden openstelde inplaats van de oude, stond de vrouw toen de fabriek haar spinnewiel en weefstoel, deegtrog en brouwvat ontnomen had, leeghands in de wereld, zwaar missend haar werk en de plaats in de omhoogstreving van haar ras die er op berustte.

En als nu de evolutionaire voortgang door vermindering van zuigelingsterfte en daarmee gepaard gaande daling der geboorte, de vrouw ook in haar tot dusverre onschendbare functie, in haar moederschap, aantast, daalt zij af tot een consumente die geenerlei aandeel meer heeft in het voortplantingsproces. Wordt de vrouw individueel en maatschappelijk tot parasiete, dat is, tot rottingskiem voor de heele beschaving.

De schrijfster toont aan hoe in de geschiedenis van ondergegene volken steeds het beschreven verschijnsel optrad in den crisis die het einde voorafging. En de overgang van Rachel, die de kudden hoedde tot de zeventiende

luxe vrouwen van Salomon, van de haar huis besturende Romeinsche matrone tot de figuren die we kennen uit den lateren keizertijd, die droeve afdaling is een dreigende waarschuwing aan al wie, zij het als „braaf” getrouwde vrouw, zij het in prostitutie, leven van den verkoop van sexueele aantrekkelijkheid alleen, en zoo parasiteeren op het totaal van beschikbare menschenarbeid.

Het eenige middel om te verhinderen dat de degeneratie die via de nietsdoende „mondaines” ook op het uit hen voortkomende nageslacht overgaat, is het openen van nieuwe arbeidsvelden voor de vrouw.

„We demand that in this new world we also shall have our share of honoured and socially useful human toil our full half of the labour of the children of woman This is our, Woman's Right!”

VI.

De vrouwelijke fabriekarbeidster.

Het door O. Schr. beschreven ontwikkelingsproces, geldt volgens haar evenzeer voor de armste vrouwen, als voor die uit haar eigen milieu, zoodat de vraag om „arbeid en een opvoeding die geschikt maakt voor arbeid” ook het eenignoodige zou zijn voor de niet bezittende vrouwen.

Uit een dergelijke redeneering is te verklaren het stelselmatig verzet, dat in bepaalde groepen en perioden van het feminisme aller landen is gepleegd tegenover elke speciale arbeidswetgeving voor de vrouwen die „deze achterstelde bij den man op de markt”. Zoo werden in 1899 in Engeland de door de regeering voorgestelde maatregelen, o. a. tot bescherming van kraamvrouwen, energiek *bestreden* door de Woman's liberal Federation, die hier met de werkgevers tegen de arbeidsters samen ging.¹⁾

In de vrouwenbeweging zelf echter, ontstond allerwege een verzet tegen dergelijke „principienreiteren”, een „linksche groep”, die juist op behoorlijke arbeidswetgeving den nadruk legde.

Het feit echter dat blijkbaar de volle consequentie van theoriën als de in „Woman and labour” verkondigde, niet doorvoerbaar was, wijst op „something rotten” in hun opbouw.

De oorzaak hiervan ligt zeer voor de hand. De burgerlijke vrouwenarbeids-ideologie, was alleen voor eigen milieu inductief, maar voor de arbeiderswereld *regelrecht in strijd met de feiten*.

Het klinkt bijna als ironie, nu — in volgegroeid industrialisme — te vragen om werk voor de arbeidersvrouw.

Als een bespotting, poëtisch te schrijven over „het spinnewiel dat de vrouw ontnomen wordt”, als reeds honderd jaar geleden de nijvere gildenburgeres gedaald was tot de hongerlijdende, onder de slechtste verhoudingen uitgebuite, fabriekarbeidster.

Men vraagt zich af, hoe dergelijke dingen geschreven konden worden in Engeland, waar in 1839 van de 419,560 fabrieksarbeiders er 192,887 dus bijna *de helft* vrouwelijke

¹⁾ Lili Braun. Die Frauenbewegung. Hirzel 1901, blz. 466.

Feuilleton.

Schets.

Motto: Zwartkop-meezen.
Hutspot lezen.
Sjeezen.

Hij wist, dat het er toe zou moeten komen, al wilde hij het zich gewoonlijk niet bekennen.

Grauw en eentonig gingen de dagen voorbij, zonder afwisseling, zonder leven. Altijd weer die vale grachtjes, die sombere, donkere luchten. Alles ging in een akelig sleur-gangetje, steeds weer hetzelfde, even slap en lummelig.

Och ja, 't was wel waar, 't zou wel zijn eigen schuld zijn. Maar hij was nu eenmaal zoo en je leert in alles berusten.

Willoos liet hij zich meedrijven met den uiterlijken stroom van het leven. Hij had geen kracht er zich tegen in te zetten, zijn leven eens te veranderen. Hij zat er bij neer; dit zitting nemen was van zeer tendentieuze aard. Elken dag tegen een uur of half twaalf stond hij op en verrichtte zijn gebruikelijken gang naar den kapper.

Meerdere malen in een opwelling van zich te willen veranderen had hij de juffrouw gezegd, hem den volgenden morgen om acht uur te roepen. Maar als het dan zoover was, bedacht hij hoe koud het wel zijn moest en dan dacht hij weer aan dat spelletje, in zijn eerste jaar begonnen.

waren.²⁾ Waar toen in de katoenindustrie $\pm 50\frac{1}{4}\%$, in de wolfabrieken $69\frac{1}{2}\%$ en in de zijdefabrieken $70\frac{1}{2}\%$ vrouwen werkten.

De statistieken geven een regelmatige toename. In Engeland steeg van 1841 tot 1891 het aantal mannelijke arbeiders met 53% , het aantal vrouwelijke met 221% . (L. Braun.)

Wie in de Belgische „Borinage” vrouwen in manskleding het grofste werk heeft zien doen (o. a. het uithalen van cokes-ovens op de hoogovenwerken en het wagen duwen bovengronds in de mijnen), krijgt de indruk dat voor de zusters en dochters van „Jean Prolo” het heusch niet meer noodig is, vooroordeelen over vrouwelijke zwakheid en ingetogenheid te bestrijden. En als men in de „F. N.” (Fabrique Nationale d'armes de Guerre te Herstal) bij de vervaardiging der precisie-revolvers, in overgrote meerderheid vrouwen aan 't werk ziet, verliest de voorstelling, als zou door „intellectualiseering van alle werk”(?) slechts voor de ontwikkelde mannen nieuwe arbeidsvelden opengaan, zijn realiteit. Zoo vermeld Bebel, dat „in der Gesamten Kleinmotorenfabrik der Allgemeinen Electricitäts Gesellschaft, die meisten Arbeitsmaschinen von Mädchen bedient werden”.³⁾

In Deutschland waren van alle „erwerbstätigen” in 1907 30% vrouwen.

Maar sterker sprekend zijn de cijfers over de *toename* van vrouwenarbeid. Bebel beschouwt twee perioden, van 1882 tot 1895 en van 1896 tot 1907. In Deutschland is het getal der werkende mannen respectievelijk in deze perioden gestegen met $15,8\%$ en $19,35\%$. Dat der vrouwelijke werksters met $18,7\%$ en $44,44\%$. (Voor verdere gegevens verwijs ik naar Bebel, blz. 214 en volgende.)

Voor België vermeld Hector Denis in zijn rede op het „congres d'éducation” in 1910 te Brussel dat België 113,000 fabriekarbeidsters telt.⁴⁾

VII.

De „zegen” vanden vrouwenarbeid.

Verre van zooals voor de burgerlijke vrouwen; te zijn een lichtend ideaal, is de fabrieksarbeid voor haar niet bezittende zusters oorspronkelijk geweest een niet te ontkomen noodzakelijkheid die den naam „noodlot” ten volle verdiende.

De vrouw werd in de fabriek gehaald als concurrente van den man. „Ze was *goedkoop*”, omdat ze niet georganiseerd en door eeuwen huisarbeid een „berusting” in zelfs ellendige toestanden bezat die haar bij uitstek „geschikt” maakte tot loondrukster voor zich zelf en den man.

Ook in onzen tijd blijft het regel dat de vrouw voor het zelfde werk minder krijgt dan den man.

Zoo geeft Dr. Hoffer in „Die social vrage der

²⁾ Friedrich Engels. Die Lage der Arbeitenden Klasse in England. Dietz 1909, blz. 145.

³⁾ Bebel. Die Frau und der Socialismus, blz. 213.

⁴⁾ La Ligue. Organe Belge du Droit de Voris Femmes 1910, blz. 118.

Dan liet hij zich roepen, alleen om te genieten van het idee, dat hij nu lekker nog niet op behoefde te staan. Daar was werkelijk een verfijnde genieting in; dat moest hij er nog een keertje, één keertje van nemen . . .

's Middags hield hij zich zoo met het een of ander bezig, wat biljarten en wat écarté spelen en om 4 uur naar de kroeg. Daar bleef hij dan tot de meest willekeurige tijden, als hij tenminste niet in Den Haag terecht kwam. Hij genoot dan van het vrije feesten der jeugd, oorspronkelijk en spontaan en verbonden met de financiële lasten van het kroegleven en sprak er lang en uitbundig over, dat hun strooming gevaar liep te vervallen in sleur en alle-daagschheid.

Toch waren er ook oogenblikken in zijn leven, dat hij stilstond op z'n effen, langzaam hellend paadje en zich afvroeg, waar dat heen ging. Dan opende zich voor hem een dier in de studentenwereld veel besproken vergezichten over berglandschappen en moerassen.

Waarom was hij eigenlijk hier in Delft gekomen? Had hij eenigen aanleg, eenige voorliefde voor de technische wetenschap?

Op de H. B. S. was het zijn ideaal geweest om in de letteren te gaan studeeren, maar met zijn gedichtjes en zijn opstellen had hij nooit succes gehad en de vooruitzichten waren ook al niet veel, hoogstens een leeraarsbetrekking.

Toen hadden ze thuis gezegd, dat hij vroeger toch nogal van knutselen hield en dat zijn wiskunde-cijfer met het eindexamen heusch nogal was meegevallen.

Fabriksarbeider in Manheim" ⁵⁾ dat, terwijl van de mannen 29.8% minder dan 15 Mark wekelijks, 56.2% minder dan 24 Mk. en 20.4% meer dan 24 Mk. verdienden er van de vrouwelijke 99.2% in de loonklasse onder 15 Mk. vielen. Meer aan de helft verdienden minder dan 8 Mark. Ook in Berlijn verdienden 75.7% der vrouwen minder dan 15 Mk. In Karlsruhe was het gemiddelde vrouwenloon 10,02 Mark.

Ook in Amerika, het beroemde land der gelijkheid, staat naast een gemiddeld mannenloon van 11.16 Dollar per week een gemiddeld vrouwenloon van 6.17 Dollar (1908).

Nog erger worden de toestanden in de huisindustrie. Menigeen die Thomas Hood „song of the shirt" gelezen heeft, zou schrikken van de cijfers die er de realiteit van vormden. In 1844 kreeg een Londensche hemdenaaiester voor een hemd dat 18 uur werk vereischte 6 penny. Zij kwam bij ingespannen arbeid op een weekloon van 2½ tot 3 shilling!

En in alle landen hebben „huisindustrie-tentoonstellingen" het nog voortbestaan van dergelijke ellende tot in dezen tijd maar al te sterk bewezen.

Zoo is dus de tooverklank, die vrouwen en meisjes eenmaal naar buiten scheen te roepen, met bekooring van nieuwe vrij- en blijheid, hard en wanhopig schel geworden als de fabrieksfluit. En machinengesnor het doodlied van bijna al wat er rein en zonnig was in het meisjes- en vrouwenleven der „lagere standen".

Is het te verwonderen, dat het grootere contingent der prostituees, meisjes zijn, die — zooals men dat noemt „te lui om te werken" — het verkozen „to sell their good looks themselves" (Miss Warrens Profession) liever dan als winkelmeisje of afhankelijke fabriksarbeidster anderen ervan te laten profiteeren?

En toch, gij dames die achter een kopje thee zoo prettig, zoo geestig, en enthousiast soms, kunt converseeren over al of niet emancipeeren der vrouw, het is de veelgesmaalde „fabrieksslet" waarvan komen zal, de kracht die woorden tot feiten zal doen groeien. Want ook de „berustende" vrouw krijgt ten slotte genoeg van verzetloos lijden.

Zooals de nood zelf reeds sinds lang op de lippen van elk onderdrukt arbeider het tooverwoord „organisatie" deed rijzen in stinktieve preveling, die tot een machtig lied is aangegroeid, zoo werpen nu de vrouwelijke proletariërs zich mede in den strijd.

In 1892 telde de Deutsche vakverenigingen 4355 vrouwelijke leden, in 1908 138,443, in 1892 vormden deze 1,8% der leden, in 1908 7,6%. En al heeft deze beweging nog een langen groeitijd voor zich, reeds nu heeft ze kentekenen, elke ander vrouwenbeweging in kracht te kunnen overvleugelen.

Want elke arbeidster die zich in haar organisatie begeeft, wijdt zich tot een levenslangen strijd omhoog. Elk stukje ontwikkeling dat ze veroverd, is een blijk van onverzettelijken wil tegen ontzettende moeilijkheden in. Elk

⁵⁾ Geciteerd Bebel a. v. blz. 227.

⁶⁾ Friedr. Engels a. v. blz. 213.

Hij had ook nogal kennissen in Delft en veel gehoord van de humor, het proza en de poëzie, verbonden aan de heerlijke feesten, die in het D. S. C. gevierd worden. Natuurlijk moet hier niet uit gedistilleerd worden, dat hij, toen een buitenstaander van het corps, zich wilde mengen in stroomingen in het corps.

De zin voor literatuur was hem steeds bijgebleven. Hij voelde ook diep in zich een kunstenaarsgenie, maar het wilde niet tot uiting komen.

De meeste lui in Delft hadden geen gevoel voor het fijnere, subtiële van het leven. Het waren meest verlichte werklui, die in plaats van kalk en steenen, papier en potlood gebruikten om een muur te „construeeren".

Maar van stille stemmingen, zachte harmonie van ziel en geest, waarin het leven weg gewaand wordt en alles goed en open rond ons ligt, daarvan hadden ze geen begrip. Ze hadden geen oog voor zoo'n hooge, rustige boom, die daar sterk staat in het leven, krachtig op zijn vaste stam, terwijl zijn opwaarts rijzende lijn zich vertakt en verdeelt en eindigt in ontelbare, fijne twijgjes, waarmee de uit éénheid zich openende verscheidenheid in al haar omvang en subtiële gevoeligheid wordt omvat en begrepen.

Ja, hij zag het, hij had oog voor alle schoonheid. Hij voelde het, hij was dichter, als hij het nu maar zeggen kon. Dan brandde het oude dichtvuur weer in hem op en woelde hij urenlang door zijn lokken. Dan liet hij beven door zijn ziel de lichte geluiden. Dan tooverde hij de meest-nieuwe, meest pakkende beelden te voorschijn en

dubbeltje contributie vertegenwoordigt een genot uit maar al te weinige dat geofferd wordt.

En het leger van zulke vrouwen betuigt door zijn ontstaan ondanks de omstandigheden waaruit het voortkwam een diep ernstige wilsvastheid waarbij alle ideologisch feminisme, hoe gemeend en welsprekend ook verdedigd, verbleekt.

Het zijn dan ook de drijfkrachten van het proletarisch feminisme alleen die de verwezenlijking van het burgerlijke ideaal tot stand kunnen brengen. Want zij alleen hebben tot doel een geheele omvorming der samenleving, zitten vast aan de groote beweging van hun tijd.

E. HIJMANS JR.

(Slot volgt.)

Uit de Delftsche wereld.

Repliek aan de Redactie.

De Redactie stemt toe, dat er in het Corps geen ernstig streven is tot eenheid in de studentenmaatschappij. Zij meent, dat vele Corpsleden onverschillig zijn voor die eenheid. Waarom moet die massa „lauw" zijn? Omdat zij zich niet uit? Dat *niet witen* is voor mij een bewijs dat zij accoord gaat met hen, die deze eenheid niet begeeren. Die zwijgt, stemt toe!

Dat het Corps zich niet zal bemoeien met stroomingen buiten het Corps vindt de Redactie eenvoudig onzin. Ik wil het volgende aanvoeren om dit te weerleggen.

Het Corps geeft zelf de richting aan, die het uitgaat en kan dit gelukkig doen. Het moet niet rekening houden met richtingen *buiten* het Corps, maar juist met richtingen *in* het Corps, daar binnen het Corps zelf het terrein moet gelegen zijn van de werkzaamheden zijner leden. Het Corps zal zich niet laten influenceeren door buitenstaande personen, omdat deze, zooals ik reeds gezegd heb, onbevoegd zijn te oordeelen over het Corps. Elke hervorming, elke critiek op zijn beleid moet van de leden van het Corps uitgaan. Het Corps is mans genoeg om zijn zaken zelf te regelen. Het klinkt daarom zeer vreemd, dat de Redactie meent, dat bij stemming zou kunnen worden uitgemaakt, dat het Corps zal dulden, dat iemand daar buiten zich mag gaan bemoeien met het Corps.¹⁾ Stemde het Corps inmenging van buitenstaanden toe, dan zou het Corps ophouden te zijn een onafhankelijk instituut. Geen rechtgeaard corpslid kan dit wenschen. Gelukkig dat eenige corpsleden in de S. W.-Redactie dit beseffen! ^{a)}

De Redactie wil de eenheid in de studentenmaatschappij bevorderen, terwijl zij weet dat het Corps er anders over denkt. ^{b)} Dit moet wel aanleiding geven tot een botsing d. w. z. corpsbestrijding. De heer H. R. B. zal geen corpsbestrijding

maakte vele goede vers-beginnen. Zoo schreef hij b.v. eens:

In mijner liefste hemel-oogen
Hing smachtend mijnen dichtersblik

Zij voelde zich daardoor bewogen
En één van streven, onze oogen
Zich tot en in elkander zogen.

Daar hij echter behalve ik, hik en stik geen rijmwoord op blik wist, werd dit smakelijk gekozen beeld nooit in de gelegenheid gesteld, de wereld te veroveren. De studie in Delft was wel heel zwaar. Dat wist hij, al worden de juiste cijfers van de examenstatistiek nog steeds verwacht.

Voor al werd er veel geëischt van je vermogen om te teekenen. Aan een diner in den Haag had hij er laatst over gesproken, hoe je gedwongen werd, een uur of acht per dag over een teekenplank te hangen en hoe slecht dit voor de ruggegraat was. Allen hadden meelij met hem gehad en eenstemmig gevonden, dat de exameneischen veel te hoog waren opgedreven. Zijn tafeldame vooral had het heel lief gezegd en hij was gecharmeerd geweest en zij had gevraagd, waarover hij zijn dissertatie dacht te schrijven.

Dat had hem een nieuw tijdperk gebracht in de evolutie van zijn geestesleven.

Het was een zeer belangrijke questie, waar in Delft veel te weinig aandacht aan werd geschonken. Waarop wou je in godsnaam promoveeren, als je niet het geluk had tech-

voeren maar wel critiek op het D. S. C. uitoefenen, volgens de Redactie. Hij mag zich niet mengen in huishoudelijke zaken en onderlinge kwesties in het Corps. Zeer vaag zegt dus de Redactie, wat hij doen en laten mag. Daarom wil ik de Redactie vragen, welke houding hij als Redacteur mag en zal aannemen tegenover het Corps? c)

Het S. W. dat open stond voor stukken van niet-corpsleden, was niet het blad waarin de heer H. R. B. zich wilde uiten over eenheid etc., want hij werd subredacteur van de Alma-Mater. Hij zal toen wel dezelfde meening gekoesterd moeten hebben als de Hoofdredactie over corpsinstellingen. Niettegenstaande dit feit werd hij na zeer korten tijd (waarin het S. W. niet van richting was veranderd) redacteur van het S. W., waarvan hij wist dat verscheidene lezers zijn meening niet deelden. Dit zitting nemen noem ik nog altijd van „zeer tendentieuze aard.”

De Redactie is bevreesd dat een blad, waarin het Corps zich wekelijks afspiegelt, aanleiding zal geven, dat het Corps gaat ronddraaien in zijn eigen kringetje. Dit kan werkelijk geen kwaad, daar het Corps lang niet in alle zaken een homogene massa is. Daarom zal de richting die het Corps inslaat, een wel overwogen, en een goede zijn.

Het is verkeerd, dat wij als bevoorrechten onder de Delvenaren, een blik gaan slaan naar het leven buiten het Corps en daar gaan verbeteren, zooals de Redactie wil.²⁾ In het Corps kunnen corpsleden nog genoeg doen, laten personen, die buiten het D. S. C. staan, gaan verbeteren wat buiten het Corps valt. d)

Een misvatting van de Redactie is, dat ik de eisch zou stellen, dat alle stukken voor alle lezers bestemd en door allen begrepen moet worden. Ik heb gesproken over *groepen* van abonneés. Op het oogenblik zijn de abonneés te verdeelen in vier groepen: 1. Meisjesstudenten. 2. Corpsleden. 3. Bondsleden. 4. Zij die onder de vorige groepen niet vallen. De Redactie zal toch wel met mij eens zijn, dat, indien een stuk wordt geplaatst, de belangen rakende van slechts één dezer groepen, er drie groepen zijn, die weinig daaraan hebben. De verdeling van de abonneés over deze groepen bewijst, dat de groep, die zich het minst uit, ook in aantal abonneés de geringste is. In een blad, zooals door mij bedoeld wordt, heeft men dit euvel in maar in zeer geringe mate, omdat de groepen, beter kringen, in het Corps lang niet zoo geïsoleerd zijn opgesteld.

Tenslotte de opmerking, dat een corpsblad ook aan openbaarheid is prijsgegeven. Ik meen, dat wanneer alléén corpsleden zich kunnen abonneren de openbaarheid toch niets anders dan een zeer betrekkelijke is; het hangt dan geheel van de indiscretie der corpsleden af of ook anderen van den inhoud van het blad kennis zullen kunnen nemen. e)

1) Toen buitenstaanden den groentijd wilden afschaffen, heeft het Corps gezegd: bemoei je met je eigen zaken. Niet één corpslid heeft toen gestemd voor innemenging.

2) Ook lijkt mij dit aangenamer voor den heer H. R. B. c. s.

noloog te zijn? Je kon toch niet gaan schrijven over de samenstelling van kalk of over ketelsteen? Je zou een figuur slaan als je dat bij de familie rondzond.

Hij had er een artikel over willen schrijven, maar hij wist niet, of hij het in het T. S. T. of in het S. W. zou plaatsen, want hij wilde ze geen van beiden boos maken. Later kwam hij tot de conclusie, dat het in het S. W. niet ging, omdat hij niet wilde concurreeren met de C. C. onder het hoofd „Studiebelangen”, en hij noch „Wetenschap en Wijsheid”, noch „Gedachten en gedichten” een geschikt opschrift vond, hoewel hij dol hield van alliteratie.

En nu het T. S. T., ondanks zijn nieuwe gevelversiering er in zijn akelig-gele omslagkleur nog even onaanzienlijk uitziet, is dat ook niet geschikt.

En zoo verdween, langzaam en geleidelijk, ook die illusie, zooals de anderen vergleden waren. Zijn leven was leeg en vlak-eentonig en sterker dan ooit drukte hem het besef van zijn niet kunnen.

Tusschen de onechte vreugdekleuren en oogenblikken van vergeten lag steeds die afgrond van hopelooze werkelijkheid. Dan voelde hij bitter het clownachtige van zijn gewilde vermaken en kon soms komen in een geheel buiten zich zelf zijn, toestand van volslagen anarchie.

Zoo was hij een middag naar een laboratorium gegaan en had zich willen werpen in het werk. Hij had zijn oogen moe getuurd door een mikroscoop, maar het gaf niets. Toen had hij het ding stuk willen gooien, maar zich bedacht en het niet gedaan, omdat het zoo duur was.

Ondergeteekende vergeeft de Redactie haar idealisme, maar de Redactie moet niet vergeten, dat men met idealen *niet praktisch* kan werken. f)

G. M.

NASCHRIFT.

Waar de heer G. M. geen nieuwe gezichtspunten heeft geopend, meent de Redactie dat haar standpunt in 't vorig Weekblad voldoende is uiteengezet en acht daarom verdere polemiek overbodig. Met een enkele noot heeft zij echter gemeend door den heer G. M. verkeerd opgevatte zinsneden uit haar vorig antwoord opnieuw te moeten recht zetten.

a) Tusschen „innemenging” en „critiek” is een groot verschil! Van „innemenging” wil geen der redactieleden weten; de meerderheid onzer erkent echter het recht van critiek van elk Delftsch student, corpslid of niet.

b) Terwijl zij weet dat het Corps heelemaal niet denkt.

c) Heel duidelijk schreven wij dat de Hr. Beukelman persoonlijk niet van zins is corpsbestrijding en corpscritiek te gaan voeren.

Dit stond geheel los van ons algemeen standpunt tegenover critiek op het Corps.

d) De Redactie verwacht van ruime openstelling van het Weekblad invloed ten goede en verbetering van de toestanden (in 't algemeen dus) in Delft, schreven wij en niet: als corpsleden ga men buiten buiten het Corps verbeteren!

e) Wij schreven dat eenvoudig het drukken in een weekblad geheimhouding onmogelijk maakt.

f) Het S. W. komt in de zomervacantie niet uit.

Stroomingen onder de Studenten.

De polemiek tusschen den heer G. M. en de S.-W. redactie deed ons weer bedenken, hoe veel en hoe uiteenlopend de richtingen zijn, waarin de verschillende groepen zich ontwikkelen willen. Aan de eene zijde zien wij een streng conservatisme, dat alles houden wil, zooals het is; aan de andere zijde veelomvattende idealen, zonder zin voor werkelijkheid; en groote verscheidenheid daartusschen.

Over 't algemeen echter — het is wel merkwaardig bij jonge menschen vol dadendrang — is gebleken, dat er weinig instellingen zoo behoudend zijn als een studentenmaatschappij. Over wat buiten hem ligt in de groote wereld heeft de student meestal een vrije denkwijze en is zeer vooruitstrevend; maar de kracht om het ruimere denken ook door te voeren bij eigen instellingen ontbreekt hem; hij heeft wel zijn idealen, maar ze zijn nog niet genoeg verwerkt — en verschrompeld — om tot realiteit te kunnen komen.

Door allerlei omstandigheden, voornamelijk economische, schijnt nu echter de beurt te komen aan het studentenleven om groote veranderingen te moeten ondergaan. Geleidelijk zal meer en meer het isolement verbroken worden, waarin de student ten opzichte van de maatschappij geplaatst was, en het oude studentenleven zal zich vervormen en verkeeren, om zoo te komen tot een nieuw, een ander

(Zie verder Tweede Blad).

Hij werd weer zich zelf met een akeligen lach van hoon. Hij ging naar de kroeg en zijn vrienden, amuseerde zich met zijn lollige invallen. In tijden was hij niet zoo geweest.

Maar dan kwam weer de volgende morgen. Ach God, wat was het leven zwaar. Hij had er zich tegen ingegoooid, willen vergeten . . . Maar nu was het er weer, het liet hem niet los.

En weer ging een grauwe, troosteloze dag in leegen sleurgang heen over de verborgen wanhoops pijn.

Laat in den avond zat hij weer met zich zelf alleen. Hij wist het, er was geen ontkomen aan. Waarom zou hij 't nog probeeren, hij had het genoeg ervaren: hij had geen kracht, geen wil.

Maar waar ging het dan heen? Neen, met die praatjes bedroog hij zich zelf maar en metéén een besluit nemend, nam hij de oude wekker en zette die op acht uur.

Zie je, nu zou hij toonen, dat hij zich boven zijn noodlot kon stellen. Wat zou de juffrouw wel zeggen, morgen?

Vergenoegd kleepte hij zich uit. Zijn slaapkamer was toch wel prettig ingericht. Hij moest er nog aan denken, hoe zijn vrienden gelachen hadden, toen hij vertelde, dat als hij erg laat thuis kwam, hij de aanwezigheid van het bed vooral zoo makkelijk vond in zijn slaapkamer. Daardoor herinnerde hij zich steeds wat hij eigenlijk kwam doen.

Ziezo, nu eens lekker maffen. Alleen moest hij de wekker toch nog maar even vast zetten, want zoo'n ding maakt zoo'n lawaai als het affloopt.

CHÉTIQ.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 19 JANUARI 1912. No. 14.

studentenleven. Dit zal veel van de oude deugden en oude schoonheid verloren hebben, maar het zal daartegenover stellen zijn eigene, nieuwe aantrekkelijkheden, die toch gevormd, gegroeid zijn uit die oude, geliefde eigenschappen.

Het leven is geen stilstand, maar voortdurende werkzaamheid, voortdurende verandering. Wij moeten dit begrijpen en bovendien, dat wij een werktuig moeten zijn, neen, dat het onze wil moet zijn om mee te werken aan die onafwendbare evolutie; dat wij haar voortgang moeten overzien.

De Delftsche wereld met haar vele stroomingen en richtingen vormt één geheel. Niet het corps of een ander deel is dat geheel, maar de Delftsche wereld zelf. Die eenheid is echter een samenstel van verscheidenheden, die met elkaar die eenheid vormen, maar verder los en vrij naast elkander gaan. Echter zullen onder die verscheidenheden de meest verschillende, tegengestelde richtingen gevonden worden.

Het corps is een groote categorie dier verscheidenheden, door lossen band van overeenkomst vereenigd. Met de andere richtingen daarbuiten heeft het corps niet direct te maken; maar het staat er toch niet los van, want het vormt er samen mee de Delftsche Wereld.

En evenzoo zijn er kringen in het corps, die geheel los van elkaar zouden staan, als ze niet samenkwamen in het lid zijn van dat corps. Dit wil dan ook zeggen, dat meer streven naar eenheid in het corps niet anders zijn kan, dan meer nadruk leggen op, meer hechten aan: het lid-zijn van dat corps. Wat echter verder de waarde van dien band, het corpslidmaatschap, zijn kan; hoe veel het ons moge geven; het corps is een deel van de Delftsche Wereld en voor die eenheid kan het dus niet optreden.

Wij willen die heele Delftsche Wereld zien, wij willen zien den invloed, welke die eenheid, die resultante van alle primitieve stroomingen, op zijn beurt ondervindt van de groote wereld, omdat dat van zulk groot belang is voor ons heele student-zijn, dus ook voor ons corps-lid zijn.

Hoe zullen wij die eenheid boven al die vele en verschillende stroomingen zien, hoe zullen wij die vage Delftsche Wereld ons voorstellen, hoe zullen wij die kennen?

Ziet, dat is een heel moeilijke zaak. Persoonlijk kennen wij geen menschen genoeg en er is veel, dat wij zelfs niet vermoeden.

Wanneer er nu echter een orgaan kon zijn, waarin die verschillende richtingen alle tot uiting kwamen, vooral dan als hun werkzaamheid groot is en zij van veel invloed zijn op de Delftsche Wereld? Als er een orgaan kon zijn dat de trouwe afspiegeling was van elk leven, elk streven in Delft? Zou door in-ééndenking van dat alles in het hoofd van den lezer dan de idee der Delftsche Wereld zich niet realiseeren? — Dat orgaan kan het S.-W. zijn.

Het lijkt mij de eenig mogelijke voorstelling, vertegenwoordiging van die Delftsche eenheid voor het oogenblik. — Het Weekblad streeft dus niet naar en is ook niet die eenheid, maar het is het ruime venster, hetwelk ons in staat stelt, dat heele samenstel van verscheidenheden te overzien, waardoor wij kijken naar de verschillende stroomingen onder de studenten.

C. W.

Delftsch Studenten-Corps.

Senaats-verantwoordelijkheid.

Antwoord aan den heer H. G. NOLEN.

Gaarne aanvaard ik, mijnheer Nolen, uwe ontkenning van het feit, dat „drijven van eenen oud-Senator” mede aanleiding geweest is, dat uw Senaat opnieuw voorstellen in de corpsvergadering bracht, voorstellen die pas verworpen waren, na hevigen strijd. (Behalve in de corpsverg. werd de stelling: *Senaat in de Feestcommissie*, ook op eene vooraf gehouden verg. van Debating *verworpen*.)

Het feit, door u nu ontkend, werd echter uitgesproken en m.i. bestond er alle aanleiding toe.

Het is toch gewoonte, dat aangenomen wetsveranderingen

terstond den corpsleden worden rondgezonden. Dit gebeurde *niet* met de nieuwe artikelen over Lustrumviering. Ond. vroeg zich af, waarom dit niet gebeurde, maar heeft gemeend de zaak op zijn beloop te moeten laten. Maar wel gaf hij zich er rekenschap van, dat indien tegenstanders van het aangenomene hunne kansen nog eens wilden beproeven, de meeste corpsleden niet voldoende op de hoogte zouden zijn van de *aangenomen* voorstellen; en die corpsleden daardoor het verkeerde, van het opnieuw-voorstellen van het verworpen, niet voldoende zouden beseffen; wat de kansen van de tegenstanders natuurlijk belangrijk vermeerderen zou. — Er was echter reeds meer geweest, wat ond. tijdens de behandeling dezer wetswijzigingen niet beviel, maar hij wilde zich daarover niet meer druk maken.

Wat echter vooral is opgevallen is het volgende:

Uzelf, *mijnheer Nolen*, bracht voorstellen in de corpsvergadering, die verworpen werden, „groentijd” betreffende. Natuurlijk heeft u niet van uwe positie gebruik gemaakt om nu toch uwe inzichten door te drijven. Waarom nu niet met een voorstel, waarvoor de heer van Leeuwen zich tot het uiterste weerde, eveneens zoo gehandeld? Waaraan is uwe zoo hartstochtelijke toewijding aan des heeren van Leeuwen's inzichten toe te schrijven? Ligt het niet voor de hand, dat waar u begreep te moeten berusten in eene nederlaag van eigen inzichten, en u zich zoo ijverig toont voor eene zaak, waarin de heer van Leeuwen een nederlaag leed; ligt het dan niet voor de hand, dat de meening bij iemand opkomt, dat u een duwtje gekregen heeft, eene aanmoediging om toch nog eens met het *verworpen* voorstel over de brug te komen. En dat het dan een duwtje — u bewust of onbewust — van den heer van Leeuwen geweest is?

Nu u „zijn drijven” echter beslist ontkent, maar mij mededeelt, dat hij „*zijne instemming betwigde*” (als *oud-senator* had hij 't behooren te ontraden), neem ik dit alles volgaarne aan en zal heusch niet verder zoeken of vragen naar eene verklaring van uwe hartstochtelijke toewijding aan de inzichten van den heer van Leeuwen.

Waarom ond. zich niet in de uitvoerige toelichting op de wetsvoorstellen (een lijvig boekdeel) inwerkte en niet ter corpsverg. verscheen heeft o.a. zijnen grond in zijne opvatting. dat het bespreken ter corpsvergadering van wetsvoorstellen, die niet vooraf beter bekend zijn, absoluut onvruchtbaar is. Geheel stond ond. aan de zijde van hen, die meenden dat de behandeling der voorstellen moest uitgesteld worden totdat het corps op meer doelmatige wijze ingelicht was.

Mijnheer Nolen! Waar het corps is opgebouwd door vorige generaties en behoort, niet alleen aan de tegenwoordige, maar ook aan komende generaties, zijn alle kringen in het corps verplicht om na te gaan of de wet practisch is en in overeenstemming gehouden wordt, eenerzijds met traditie, anderzijds met den tijdgeest. En de Senaat, die toch ook wel eens mistasten kan (hoe best gemeend ook) moet de corpsleden hiertoe **goed** in de gelegenheid stellen; d. w. z. hij moet de voorstellen met toelichting rondzenden en ruim gelegenheid geven voor besprekingen, bijv. in het S. W. ¹⁾ ²⁾ Tegen eenige onkosten mag men in dezen niet opzien.

De Senaat hield zich inderdaad in dit geval eens aan de wet ³⁾ — tenminste betrekkelijk, want hij behoorde in October af te treden en het is nog de vraag of een onwettige Senaat wel iets wettigs doen kan — maar hij hield zich dan „**slechts**” aan de wet, begreep zijne verantwoordelijkheid verkeerd.

Hij had op tijd moeten aftreden, onder de opvolgers had de heer Nolen evengoed, m.i. nog beter, de voorstellen kunnen verdedigen ⁴⁾ en hij had de \pm 700 corpsleden op meer doelmatige wijze moeten inlichten dan door „ter lezing leggen” gedurende eene week, eene week waarin St. Nicolaas viel, en dan nog *zóó*, dat elke bespreking in het S. W. onmogelijk was?

¹⁾ Deze gelegenheid bestond zelfs in het geheel niet!!

²⁾ „*bijv.*” in het S. W. Het kan immers ook in *Alma-Mater*, als tenminste de papa's der Hoofdredactie het mochten willen goedkeuren.

³⁾ De heer Nolen heeft gelijk, dit *eenig* feit te memoreeren!

⁴⁾ Eigenlijk moet men niet zeggen, dat de heer Nolen de wet verdedigde en het corps haar vaststelde. Daarvoor waren te weinig leden ter Corpsvergadering.

Juister is te zeggen, dat de heer Nolen de wet *veranderde* en dat het Corps — niet op de hoogte, daardoor laksch, hier en daar wel beseffend dat deze manier van doen niet goed is — het zich aanleunen liet. Drie avonden in ééne week, voor besprekingen waarvan men niet vooraf op de hoogte kon zijn en waarvan men dus geen goede resultaten kon verwachten, was te veel voor de steeds meer opgejaagde aspiranten voor Delftsche examens.

De Senaats-voorstellen, waarvan het bestaan zelfs bij velen onbekend was, interesseerden ook niet erg.

Mijnheer Nolen! De Senaat moet steeds tot *contrôle* opwekken, moet *contrôle* waardeeren; de *corpsleden* moeten *contrôle* eischen. Dan pas ontstaat een gezond en opgewekt verenigingsleven, waarin alle stroomingen goed tot uiting komen. Bij een levendige strijd, open gestreden, leidt strijd tot samenwerking en leidt verschil in inzicht tot waardeering. —

Uit uwe overdracht-rede, in een vorig S. W. afgedrukt, blijkt dat u, *mijnheer Nolen*, het geenszins eens is met deze opvatting en ook niet teleurgesteld was door de zeer geringe belangstelling in uwe wetsvoorstellen. ⁵⁾

Omdat ond. uwe opvatting *erg* verkeerd vindt, meent hij de zijne (vroeger, reeds meermalen uitgesproken), naar aanleiding van uw schrijven er nog eens tegenover te moeten stellen.

Tenslotte wil ik u zeggen, *mijnheer Nolen*:

1°. dat ik geenszins plan had met u in discussie te treden, maar dat indien ik iets in discussie mocht willen brengen onder alle *corpsleden*, ook uw duitje in het zakje mij welkom zijn zal;

2°. dat de laatste zin in uw schrijven mij niet wonden kon; en

3°. dat het mij genoeg doet van u te vernemen, dat in dezen van geen drijven van eenen oud-senator sprake is. (Jammer, dat ook de schijn niet vermeden werd!)

De *misslag* (eene zaak, die *wel* van belang is), van het tornen aan een pas gevallen besluit der *corpsverg.*, waarover zóó uitvoerige besprekingen gehouden werden — zonder zelfs behoorlijk gelegenheid te geven voor het uiten van andere meeningen dan de uwe, gelegenheid voor het inlichten van het *corps* omtrent de argumenten, waarop het door u bestredene, werd aangenomen — blijft bestaan; nu echter voor een wat grooter deel op uwe rekening, ⁶⁾ (eene zaak van *zeer gering* belang).

Het doel van mijn schrijven was slechts de opwekking;
Laat elke kring zich moeite geven bij het zoeken naar Lustrumplannen!!

G. J. LAMAN TRIP,
schrijver van „Het Lustrum aan den horizon”.

⁵⁾ Voor u zal echter de groote en trouwe belangstelling van den heer van Leeuwen wel een lichtpunt geweest zijn.

⁶⁾ Immers een, of misschien meer oud-Senatoren hebben *instemming* betuigd, hebben het *niet afgeraden!*

Caricaturen van verre en nabij, VII.

Als Koning Kees de Eerste
Regeerde hij 't S. W.
Geen, die dat ooit te voren
Zóó mooi onhandig dèe.

Doldriftig, áltijd bezig,
Holt hij zichzelf voorbij.
En wie of dat bezuren?
Wel, lezer, dat zijn wij!

Want wat je mocht beweren,
En wát of je ook doet,
Kees weet het áltijd beter,
Of mínstens even goed.

Het sputt'ren, debatteeren,
Zit 't beestjen in het bloed,
Venijnigheden zeggen
Doet 'm, als 'n purgatie, goed.

En later, in den Hemel,
Dan wed ik, om m'n eer,
Dat hij nóg debatteeren zal
Met onzen Lieven Heer!

JOR-HAHN.

Voor het *Corpslidmaatschap* hebben bedankt:

1. Beuningen, F. W. H. van
2. Bleckmann, Th.
3. Boreel, J. L.
4. Braake, A. L. ter
5. Cankrien, B. E.
6. Dezentje G.zn, J. A.
7. Doyer, P.
8. Dumont, H. W.

9. Eekelen, G. van
10. Elfrink, L.
11. Endtz, A.
12. Eschauzier, F. A.
13. Godefroy, C.
14. Gunning J.H.zn, J. W.
15. Haeften, Ch. F. van
16. Hauber, E. F.
17. Heloma, J. S. van
18. Hepner, E.
19. Heybroek, E.
20. Kessler, H. J.
21. Kessler, J. B. A.
22. Kiewiet de Jonge, H. J.
23. Kluyver, A. J.
24. Kok, F. M.
25. Kop, W. M.
26. Korteweg, P. C.
27. Lennep, D. P. Ross van
28. Marle, D. J. van
29. Meinesz, F. A. Vening
30. Meulemans, F.
31. Meulen, W. J. van der
32. Molengraaff, W. A.
33. Mundt, Th. W.
34. Neiszen, C. J.
35. Nellenstein, F. J.
36. Nix, A. E. M.
37. Pannevis, J.
38. Piek, C. A.
39. Prins Visser, A. J.
40. Rombach, W. R.
41. Römer, M. J.
42. Roosenburg, D.
43. Schaik, St. van
44. Scherpenberg, A. L. van
45. Schnitzler, C. J. Moll
46. Spengler, J. G. A. van
47. Stoop, L. A.
48. Thomas, W. Simon
49. Tijen, H. W. van
50. Tromp, J. K.
51. Versfelt, J.
52. Vierhout, J. G.
53. Visser, J. Blokland
54. Vloten, F. van
55. Vries, A. de
56. Wagner, F. G. H.
57. Wall, M. E. van de
58. Westpalm van Hoorn van Burgh, A. W.
59. Westrienen, M. J. van
60. Zwager, J. A.

Delftsche Studenten-Bond.

Verslag van de laatste rondreis der Delftsche Studenten Tooneelclub.

Daar stonden zij in de groote vestibule van het station, wachtende op kameraden, die zich nog niet hadden aangesloten bij het troepje, dat evenveel koffers als menschen telde. Deze koffers zouden hen op hunne kunstreis als trouwe vrienden terzijde staan. Met eene zucht vulde de bureauliste het 9e kilometerboekje Den Haag—Tiel in; en toen met de koffers naar het perron.

Spoedig zaten ze met 9 menschen en koffers in eene coupé voor 8 personen.

Het zou eene vrij lange reis zijn; de tijd werd doodgeslagen met whisten en omdat het een „niet-rookcoupé” was met rooken.

In Tiel werden ze verwelkomd door eenen afgevaardigde der Burensche Societeit, die hen in eene wieg, voortgetrokken door eene stoof op wioletjes in een half uur naar Buren bracht. Daar maakten ze kennis met de autoriteiten, het tooneelzaaltje, den hôtelhóuder en zijne lang niet te versmaden zusjes. Op deze kennismaking volgde de traditioneele hemdsmouwvlunch. 's Middags moest nog de laatste hand gelegd worden aan de repetities. Na afloop van het eenvoudige doch degelijke middagmaal begaf men zich weer achter de coulissen. Het is schrijver dezes werkelijk meegevallen, dat er zooveel makke schapen in het kleedhok gingen; enkelen waren dan ook zeer mak. De tooneelkoorts pakte de meesten aan en ook gedurende het 1e bedrijf lag de onrust op de meeste gezichten te lezen,

om daarna voor goed hiervan verbannen te worden. Hiertoe heeft het applaus niet weinig medegewerkt, waarmede het publiek hen telkenmale verraste. Verder liep alles goed van stapel en de voorstelling was een groot succes voor den regisseur en voor alle medespelenden.

Toen de spelers na afloop in de zaal kwamen sprak de heer G. de Weerd zeer waardeerende en hartelijke woorden, besloten door een „Io vivat”. Het bal was zeer geanimeerd hoewel gezegd moet worden, dat er te weinig dames waren.

Vele ingezetenen boden hun gastvrij huis als onderdak aan, waarvan gretig gebruik werd gemaakt.

Een woord van dank aan Buren's burgerij en niet het minst aan hare schoonen; zij werkten allen mede om een gezelligen avond tot stand te brengen.

Den volgenden morgen was het trammetje veel te laat, een footje aan den machinist deed hem nog juist op tijd te Tiel aankomen, na eene zenuwachtige reis langs het door van Lennep bekend gewordene „Teisterbank” en langs villa „Juliana”, waar H. M. dezen zomer eenigen tijd vertoefde. Helaas moest één der spelers te Tiel achterblijven, dank zij de welwillendheid van den heer Stationchef, die niet zoolang wilde wachten totdat ook deze laatste een plaatsbewijs had. De ergernis der overigen steeg ten top, toen de trein aan het volgende station 10 minuten moest wachten.

Na eene lange reis door eene afwisselend mooie natuur kwamen ze te Winterswijk aan. Hiervan was de eerste indruk eene viese modderpoel, waar middenin een bank tot rusten noodde. Na in een hôtél lekker gedineerd te hebben werd de tooneelzaal opgezocht.

Ook hier kon het gezelschap zich in een groot succes verheugen. Jammer, dat er geen animo bleek te zijn, om bal na te geven. Deze teleurstelling werd echter ruimschoots goedgemaakt door den hartelijken ontvangst, hun door de aanwezige leden der Sociëteit bereid. Niet het minst moet hier een woord van dank gebracht worden aan den heer R. Willink, die op zoo gulle wijze de magen der Delftsche Studenten met lekkernijen deed vullen. Na een samenvloeiing van ontbijt en lunch, werd de reis naar Aalten aanvaard.

Ook danken wij Aalten's bevolking en voornamelijk de bestuursleden der Sociëteit, voor hunne belangstelling en prettige ontvangst. Hier was het gedurende de uitvoering reeds aan alle medespelenden opgevallen, dat een oude heer voortdurend luid zat te lachen. Begrijpelijk is het, hoe plezierig de spelers het vonden, toen zij vernamen, dat deze heer rescencent van verschillende couranten was. Op deze uitvoering volgde een zeer geanimeerd bal, niettegenstaande de dansen niet onder de laatst uitgekomenen behoorden. De quadrille liep, zooals gewoonlijk, geheel in de war. Jammer dat Zijn Edelachtbare reeds om 1 uur een eind aan het feest deed maken. Een dienaar van den heiligen Hermandad joeg ons naar het hôtél.

Toen ik boven kwam vond ik daar, verbeeld u lezer, de cake-walk gedanst door iemand in smoking met een tweeden in *profond-négligé*. Een derde liep wanhopig te schreeuwen, dat hem een tijger op de hielen zat (later bleek het een kater te zijn geweest); wat de man eigenlijk wilde is mij tot nu toe nog niet duidelijk. Na veel razen van den hôtélhouder en deszelfs ega verdwenen allen in hunne slaapvertrekken.

Een stoomtram, iets minder primitief dan de Burensche, bracht ons den volgenden morgen naar Lichtenvoorde, waar men eindelijk weer eens in een gewonen trein kon stappen, die wel is waar een boemel was, maar toch niet bij iederen mesthoop stilstond. Nadat men in Zutphen den inwendigen mensch verzorgd had, kwam men spoedig te Apeldoorn aan, een veel grooter plaats dan ééne der voorgaanden. 's Avonds vóór de uitvoering, toen iedereen gezien had „hoe groot de zaal was en hoe up-to-date”, stond op de meeste gezichten te lezen: „vol verwachting klopt ons hart”. Jammer, zeer jammer was het, dat de zaal zoo leeg was, hetgeen te danken was aan de uitnemende wijze van reclame maken door de directie toegepast! Hulde aan die directie!!

Onmogelijk konden we om 8 uur verwachten, dat deze avond de gezelligste zou worden van alle, die wij tot toen toe medemaakten. Men verzekerde mij dat Apeldoorn eene stijve plaats was, maar ik moet volmondig erkennen, dat ik hiervan niets gemerkt heb. De aanwezige dames verdienden dan ook geheel eene serenade, die hun daarna gebracht werd, gedurende eene nachtelijke excursie. Zij zullen nog lang in onze herinnering voortleven.

Na de uitvoering te Apeldoorn hadden de spelers rust tot den 13den Januari, den datum, waarop te Breda zou worden opgetreden ten bate van een liefdadigheidsvereniging.

In deze plaats aangekomen werd dadelijk de tooneelzaal opgezocht. Verbaasd stonden de meesten van het groote tooneel met vier machinisten, welke hieraan verbonden waren. Hierdoor was het mogelijk, dat er wat meer werk van het decoratief werd gemaakt.

Vooreerst is hier wel op zijn plaats een woord van dank aan eenige leden der Vereeniging „Armenzorg” en aan een aantal jonge dames, die allen medewerkten om den avond van den 13en Januari tot eenen feestavond te maken, welke nog lang in de herinnering van tal van Bredanaars en vooral ook van de leden der D. S. T. C. zal voortleven. We hopen dan ook, geveleid door de waardeering van velen (den regisseur werd na afloop van het 1e bedrijf een lauwerkrans aangeboden), nog eens in staat te zullen zijn, dit feest te herhalen. Gij allen die aanwezig waart, roepen we een van harte „tot weerziens” toe! Gelukkig waren we in staat een te noemen bedrag aan de Vereen. „Armenzorg” af te staan.

Resumeerende, kunnen alle D. S. T. C.-leden met genoegen terugzien op den tijd, welke achter hen ligt; zeker spreek ik uit naam van al deze leden, wanneer ik mijn spijt betuig over de ondervonden behandeling door eenige heeren, toevallig te Buren aanwezig, die er prijs op schenen te stellen, zich ten opzichte van hen zoo onhebbelijk mogelijk te gedragen.

Dit was gelukkig de eenige donkere vlek op het blanke vreugdeveld.

W. L. U. Jr.

Studiebelangen.

In het college Staathuishoudkunde behandelt prof. v. Blom na de Kerstvacantie: de Gevolgen eener Drooglegging van de Zuiderzee.

Prof. Volmer bespreekt in zijn college Bedrijfsleer B. O., Vrijdag 1 uur n.m. het Crediet- en Bankwezen.

C. C.

Boekbespreking.

Almanak van den Delftschen Studentenbond voor 1912.

Zou de Redactie na vele en langdurige pogingen er eindelijk in geslaagd zijn een passend gewaad te hebben gevonden voor het geesteskind van den D. S. B.?

Het ware te wenschen, want hoe doeltreffend variatie ook vaak zijn moge, zoo doet toch eenige uniformiteit, wat uiterlijk betreft, bij telgen van eenzelfde geslacht aangenamer aan, dan dat men een tot bordpapier en boekbinderslinnen versterde regenboog op zijn schrijftafel heeft staan prijken.

Hoe het dan ook zij, het uiterlijk is over het algemeen verzorgd te noemen en de voorkeur, die de almanak-redactie heeft gegeven aan opgeplakte foto's boven gedrukte contereitsels kunnen we volkomen deelen.

Wat het innerlijke betreft allereerst de kalender, meer in nominalen dan in reëlen zin een belangrijk onderdeel, maar die toch door eenige, een merkwaardig geachte, data nog wel geschikt is om aangename herinneringen op te wekken. Zouden sommigen meenen dat in dezen een te groote soberheid is betracht zoo lijkt het ons juist gezien om alleen datgene te geven, wat voor het meerendeel der leden meer is dan louter een bij geruchte vernomen naklank van een jolig gebeuren.

Het vervolg op de geschiedenis van den D. S. B. ademt denzelfden geest als het vorige jaar: „delvende bergopwaarts”. Belangstellenden worden er verder naar verwezen. De ondervereenigingen zijn naar hunne verslagen te oordeelen te verdeelen in bloeiende en kwijnende. De animo voor disputeeren, turnen en last not least tooneelspelen is klaarblijkelijk grooter dan voor schieten en musicieren.

Ten slotte de rubriek Mengelwerk en Varia. Kort samengevat kan wel gezegd worden, dat de litteraire producten der Bondsleden, op een enkel versje na, het best geslaagd te noemen vallen, waar ze niet litterair zijn, of liever niet de pretentie daarvan willen hebben.

Doch dan komen we ook meer op het terrein van „zeg, weet je nog wel?” en „ben je er ook bij geweest” en welke criticus durft het wagen den sluier van intimitéit weg te rukken, welke die nog eens doorleefde fuiven en avonturen omgeeft.

De varia zijn van het goede soort en hoewel ze vaker wel toepasselijk dan geestig zijn te noemen is het percentage dergenen die op niemand en iedereen slaan gering en wat meer zegt, de rest niet hatelijk.

B.

HET KRISTALLEN MASKER, door
FRANÇOIS PAUWELS.

Uitgave van P. den Boer, Utrecht.

Wij Nederlanders leven in een zeer wonderen tijd. Het thans opkomend geslacht is geweest en is nog getuige van een rumoering in de gedachten. De herinnering aan de oude, leege, vervallen poëzie ging naast de ontdekking van nieuwe kracht, een kracht, welke te zeer onder den invloed van het verslachte voorbije, niet los daarvan maar er tegen in bruischend, ons heeft gegeven die stortvloed van proza en poëzie, nog een chaos die als hoofdtrek had: het oude moet voorbijgaan, het moet alles nieuw worden. Nu zijn we langzaam aan vrij gemaakt van het verleden, nu kunnen we eindelijk en het oude en het nieuwe naar waarde en in onderling verband overzien, nu mogen wij verwachten de uiting van kunst uit en door zichzelf, niet als reactie maar als zelfbestaand.

Vanwaar toch de klacht dat er juist in dezen tijd zoo weinig moois en echts naar voren komt, zoo veel knoeiwerk en mee-willen-doen? Laten wij dan bedenken dat de tijd zal schiften, dat latere jaren met bewondering zullen terugzien op het heden, als het goede is gebeven, het slappe voor immer vergaan. Die latere jaren zullen ook aldus staan tegenover het Kristallen Masker. De titel zal wellicht lang vergeten zijn, maar sterk en gloedvol zullen de verzen uit dit boek blijven klinken voor elk die luisteren wil.

Ik weet dat voor mij de verleiding groot is een dichter tegelijk een student te zeer te huldigen. Maar ik weet daarnaast dat ik deze bundel bezie met het oprechte willen, te zeggen wat waarachtig goed en schoon moet heeten.

Een inleiding zal ons voeren in de sfeer welke het volgende zal omhullen. Deze inleiding had François Pauwels in gansch anderen vorm moeten kleeden. Is hij te veel dichter om niet in klaar proza te kunnen schrijven. Gaat hem het „rijmen af als kinderspel” en laat hij zich daardoor medeslepen? We weten dat hij beter kan. De simpele goede gedachte wordt vervlakkend uitgesponnen en het is dezelfde redeneerende toon die ons tegenklinkt uit zijn „Menschelijke kennis”:

Droef dwaal ik in een donker woud
Waar in de zwarte hoge boomen
Tot aan den zwarten hemel komen
En eeuwige nacht hangt om het hout,

en als wij ontmoeten:

Waar de boomen kaal en bladerloos staan
in donkere wouden, zonder paaen
en waar om het hout als een adem van haat
een snijdende wind meedoogenloos gaat.
Daar, diep in het midden, ligt als van glas
een klein rond meer, door prikkelgewas
en een dubbelen haag van doornen omgroeid . . .”

Als de boomen zoo erg kaal zijn (want dat moeten ze zeker wezen als ze ook nog zonder bladeren staan) als 't woud als vanzelf donker en ongebaand is, dan, o heilig construeerend verstand, kan de wind slechts snijdend een adem van haat zijn. En Pauwels had gevoegelijk de adjectieven van het meer weg kunnen laten ter invulling door den lezer, immers zoo tusschen een haag, doornig in de tweede macht, moet het klein en rond dat is eenvoudig en gaaf wezen. En verder is het niet onverdienstelijk ons nog eens op het hart te drukken „dat de toegang moeilijk is”. In dit vers, krachtloos van zeggings, is zelfs de klank niet voldoende: leelijkheidsramp en benauwensklem zijn in stootende disharmonie.

Maar dan komt het boek, het geheel, waarom het te doen is. In de reeks van verzen, bontste afwisseling van inhoud en vorm, ligt veel wat oud is zonder herleving door nieuwe visie, ligt veel wat ons voorbij gaat in slap makkelijke rythme, ligt veel wat wijzelf schooner en intenser beleefden, maar er ligt ver daar boven uit „een kracht uit hooger kracht gesproten” opheffend uit „de doode sfeer van altijd dezelfde dingen”, en we voelen ons sterk en moedig tot strijden, of heerlijk en licht tot blijdschap genieten, of open en wachtend tot de schoonheid der dingen, of stil en geroerd door de macht van de liefde.

Ik zou vers voor vers willen doorgaan; slechts een enkel

mag ik u voorleggen. En ik hoop dat mijn keus u zal bewegen ook te gaan zoeken naar al wat er te vinden is in Pauwels Kristallen Masker.

„Elegie” heeft me dadelijk getroffen. Want niet het neerzitten in wat ons drukt en triest maakt, maar alles klaar onder oogen zien en sterk begrijpen en zoo er boven komen met nog al de volheid van gevoel, maar met dien ingehouden kracht, dat kan ons waarlijk leven doen en dan alleen kunnen wij staan tegen het machtige leven:

„De wolken mijner stemmingen, zij drijven
als door een ongeziene hand geschoven
over mijn hoofd en doen verborgen blijven
het blauw der blijheid dat ik weet daarboven.

Jammerlijk wordt de vorm gestoord door het hinderlijk subject herhalen in den eersten regel; maar ondanks dit voelen wij in het schuiven door die *ongeziene hand boven ons hoofd* het mystisch weemoedige van de wolken onzer stemmingen, maar voelen wij even klaar vreugdevol dat de wijde klank van blauwe blijheid door de vaste toon van „dat hij die *weet daar boven*” meer wordt dan klank alleen, wordt tot een zeker, moedgevend geloof. Eenige zwakkere verzen volgen, maar in het tweede deel lezen we dan

Ik wacht . . .
of ik voelen zal uw armen rond
mijn hals . . .

en als de zachte vlerken van een zwaan
op mijn vereenzaamd hart uw milde borsten
zoo dicht, zoo dicht, dat huiverend zal gaan
de zaligheid van mijn bevredigd dorsten
langs rug en kruin in stroomend-koelen ril
en dat mijn half-geloken, zwijmende oogen
door 't rag der wimpers zullen schouwen, stil
in d' uwe tot ze een ziel gemoeten mogen
wier diepte raadslen houdt als 't leven zelf
verborgen werelden, ontastbre sfeeren
een ziel, die lijk het maatloos nachtgewelf
de kleinheid, die haar ziet, tot God doet keeren.—

Ik weet dat de vorm hier veel te wenschen overlaat, dat „de verborgen werelden” en de „ontastbre sfeeren” wat hol schijnen te klinken, — toch golft ons toe uit deze regels dat warm schoone gevoel, wat wij studenten zoo makkelijk wegedeneeren als onbestaanbaar liefdesideaal, als immers louter lichaamsgewaarwording, als romanfantasie; dat gevoel van intiemst begeeren naar een zaligend éénworden van lichaam en ziel met dien vreemden overgaaf van heel zich zelf waar toch alles raadsel blijft maar waar het raadsel zich verliest in die samenovergave aan God. —

„De Weezen” is het tweede gedicht dat ik even noemen wil. Het stille weemoedige troepje bedeesde kindergezigtjes leeft in heel dit vers.

Een rein geluid uit jonge kelen
klinkt door den stillen avond heen,
de meisjes van het weeshuis zingen
maar van de zangsters zie ik geen.

— — — —
De meisjes van het weeshuis zingen
ik luister eenzaam naar hun lied
een groot verlangen voel ik in me
maar wat ik wil, dat weet ik niet.

— — — —
Zij zingen met tevreden stemmen
en weven, weven onbewust
de lentebruid heur gazen sluier
die teeder de jasmijnen kust.

Is het de schoonheid die in verdriet ligt opgesloten, of slechts de eenvoud van het simpele wijsje, is het 't hooren van het klare zingen zonder te weten van waar en hoe, of is het hun tevredenheid in hun verweerd bestaan, dat dit vers zoo stil ontroerend maakt? (Jammer, dat men kan lezen hoe „de sluier de jasmijnen kust”!) —

Slecht moet genoemd worden „het lieve beeld”. Hartstocht is een hollend paard, — maar als dit met wapperende manen vroeg de warme stal ontsnelt, door koel-bedauwde velden rent, waar klaver staat en bloempjes wit en geel het veld beplekken enz. is dit een zoo uitgesponnen beeld dat hartstocht lang vergeten is en weer op komt duiken in

Denk niet dat in den korten tijd
waarin het lijf te zwelgen leit
de ziel haar vrede heeft gevonden.

(Zie verder Derde Blad.)

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 19 JANUARI 1912. No. 14.

We zijn nog in wilden galop in de kleurige weiden aan 't draven en hooren dan plots:

dien vrede geeft geen vrouwenschoot
waar 't lichaam zwijmelt naar den dood
in koortsigheid en dronken stonden.

En na dien dollen morgenrit, na 't wanhoopsbed op sombere bovenkamer blijkt de hartstocht dan plots als scheper langs het strand te gaan, ongedurig steeds zoekend naar nieuwe mooiere landen. Moet dat afzichtelijk heeten? Naar nieuwe, mooiere landen zoeken doet denken aan heerlijk streven naar beter hooger ideaal. En eindelijk, zoo in den dool gebracht wat die ellendige hartstocht betreft komt plots het lieve beeld opduiken in onrytmisch voortgaan, zeker zonder hartstocht? Doch laat ik kort wezen.

Zeer mooie gedichten zijn Utrecht II, Fuifnacht I. Als bij de menschen.

Zoo gaf Fr. Pauwels dan een bundel, te vroeg verschenen, want behelzend veel minderwaardigs, een bundel die toch geven kan het heerlijkste wat een dichter den menschen vermag te schenken.

VAN DE W.

Noot: Cursiveeringen zijn van bespreker.

„HET THEOSOPHISCH PAD”.
Internationale, maandelijksche Revue.
Uitgave van de Universeele Broederschap en het Teosophisch Genootschap, Groningen.

De theosofie laat in Delft weinig van zich merken en wanneer men wat meer weet van deze wijsgeerige godsdienst is dat ook alleszins begrijpelijk. De theosofie is geen kost voor krachtige, logisch-denkende jonge mannen, is meer geschikt voor beschaafde dames en zachtzinnige heeren. Zoo ook weer de goede en allerliefste inhoud van de mystieke verhalen uit het voor mij liggend tijdschrift. Ze zijn vlot geschreven en vertaald en behoeven zeker niet onder te doen voor die uit „Theosofia”. Maar een degelijke, werkelijke kern is er niet in.

Het omslag is versierd met een plaatje, symbolisch voorstellend „Het Pad”, zeer leerrijk voor wie het uitgeplozen heeft en daarbij niet draaierig is geworden.

C. W.

Kunst.

Louis Schnitzler zal de beroemde zangeres Edith Walker op haar lieder-avonden, te Brussel den 18en, te Rotterdam den 20en en te 's Hage den 22en Januari te houden, begeleiden.

Edith Walker, door de Strauss-feesten bij zeer velen bezoekers bekend en beroemd om hare prachtige vertolking van Salome en Elektra zal het, hopen we, aan belangstelling wel niet ontbreken.

Technische Hoogeschool.

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 11 Januari 1912 is te rekenen van 1 Januari 1912 aan L. van Mullem, w.i., op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de mechanische technologie.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 11 Januari 1912 is met ingang van 16 Januari 1912 aan L. J. C. van Es, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de mijnkunde.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken, dd. 11 Januari 1912 is voor het tijdvak van 16 Januari tot en met 31 Augustus 1912 benoemd tot assistent voor de mijnkunde J. van Duynen, m.i.

Berichten en Mededeelingen.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. NEDERLANDSCH.

S. Falkland. — De roode Flibustier.
Attie Nieboer. — De Recensenten van Modderwijk. (geschenk).
C. Buysse. — Stemmingen.
Dr. W. Weresfajen. — De Biecht van een Geneesheer. (geschenk).
Prof. K. Kuypers. — Atheensche Jongensleven.
Anna van Gogh-Kaulbach. — Voor twee levens.
Jan Feith. — Misdadige Kinderen.
Helène Swarth. — Avondwolken.
J. Greshoff. — Het Jaar der Dichters 1912.

II. FRANSCH.

Henri de Regnier. — Le Passé vivant.
Léon de Tinseau. — Le Finale de la Symphonie.
Paul Bourget. — L'Envers du Décor.
G. Flaubert. — Bouvard et Pecuchet.
H. de Balzac. — Le Lys dans la Vallée.

III. ENGELSCH.

J. M. Barrie. — Auld Licht Idyls.

IV. DUIJSCH.

Maxim Gorki. — Der Spitzel.

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBECHRIJVINGEN.

A. Bebel. — Aus meinem Leben II.

VIII. ONDERWIJS.

Prof. Dr. J. Cardinaal. — Lotgevallen der Technische Hoogeschool 1910—1911. Rede. (geschenk).

IX. TECHNIEK.

W. Meyeringh. — Studie over de Factoren op het vochtgehalte der boter van invloed. Proefschrift. (geschenk).

X. KUNST.

E. Bayard. — Le Style Louis XVI.
Henry Roujon. — Millet.
A. M. Hind. — Andrea Montegna.

XII. WIJSBEGEERTE.

Dr. C. J. Wijnaendts Francken. — Over het Bewustzijn.
Félix le Dantec. — L'Egoïsme seule base de toute société.

Door ondergeteekende is op 21 December 1911 aan den heer Mr. J. F. van Deinse, Secretaris-Penningmeester van „het Provinciaal Watersnood-Comité in Zeeland” gezonden f 330,77 als opbrengst der in het D. S. C. gehouden inzameling, waarbij hij mededeelde, dat hiertoe het initiatief was genomen door het bestuur van „Zelandia” en dat door den Senaat, het Kroegbestuur, en de Vereeniging „Zelandia”, elk f 25— was bijgedragen.

Hij ontving van genoemden heer kort daarop een bericht van ontvangst, met de betuiging van dank aan de gevers.

H. KALSHOVEN,
Ontvanger-Griffier.

—o—

D. S. D. C. „LOGIKA”.

Lezing van den heer H. J. de Vries, op Dinsdag 23 Januari.

Onderwerp: „De groentijd en zijne moreele waarde”.

De Secretaris,
A. BAARS.

SNJEUNTOJOUNSELSKIP „FRISIA”.

Snjeun 27 Januari 1912, gearkomste bij 't berntje Jager, Noordeinde 2, om 10 úre krékt.

De foarsitter,
JAN WIEBREN.

Correspondentie.

Aan M. C. K. Uw verzen zijn voor plaatsing ongeschikt geacht.

Aan Bruno. Waar uw stuk, vroeger reeds geweigerd thans in ongewijzigden vorm tot ons terug kwam, heeft het in ons blad geen plaats kunnen vinden.

Aan W. H. de B. Eén dergelijk feuilleton vond de Redactie meer dan mooi.

Aan Eno Baek. De redactie betreurt het, dat zij in uw vers het heeal op zijn kop zette.

Lijst van Vergaderingen.

Studiebelangen.

Maandag 5 Febr.: 2,15 nam., Besturenvergadering in Zaal 4, Hoofdgebouw.

D. S. Debating-Club.

Woensdag 7 Febr. Vergadering Leeszaal Soc. Phoenix, 8 uur. Inleider: Dr. Th. v. d. Waerden, over het Algemeen Kiesrecht.

Stud. Vereen. ter Behandeling van Ethische en Godsdienstige vraagstukken.

Maandag 12 Febr.: Spreker: Dr. C. E. Hooijkaas. Onderwerp: „Gods Openbaring”.

Vrije Studie.

6—7 Febr. Lustrum.

Donderd. 2e Febr. Vergadering. Spreker: Dr. Mott.

N. C. S. V.

21, 23, 26 en 27 Febr.: Openbare Vergaderingen. Spreker: Dr. John R. Mott.

ADVERTENTIEN.

Gelegenheid om te DINEEREN

voor 4 à 5 personen, à f 0,70 p. p.

Adres Bureau van dit Blad.

EEN LEGER

2e hands TEEKENBORDEN met HAAK te koop, groot 100 × 150 en 100 × 75 c.M. en een verstelbare TEEKENTAFEL, merk: „Perfekt”, geheel compleet, zoo goed als nieuw. Adres Amanuensis Natuurk.-Gebouw.

D. C. M. JANSEN,

Oude Langendijk 9.

P. Agema's BOR-SCHILLEN,
Tokayer, (Keppel Hesselink en Zonen).
WHISKY'S PUNCH-SIROPEN
ZWEEDSCHE PUNCH.

Het van ouds bekende adres is: _____

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

die betaalt den hoogsten prijs voor
net gedragen Heerenkleeding.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Heden verscheen:

De ontsluiting van het intieme leven
van den Koning der Belgen LEOPOLD II,

door HENRI BATAILLE, ex-Kamerdienaar.

Daar hij gedurende vele jaren als Kamerdienaar in particulieren dienst is geweest van Z. M. LEOPOLD II, heeft hij besloten deze herinneringen te publiceeren, waardoor verschillende kwesties geheel anders zijn als dat ze door de Chronique Scandaleuse werden voorgesteld.

Prijs f 1.90.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

FIRMA E. DE GROOT,
hoek VOLDERSGRACHT 33,
geeft de HOOGSTE prijzen voor ge-
dragen kleederen. Sedert 1870 bekend
onder den naam van VOGELEI.

Bij de Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr. te Delft is ter perse en zal in
deze maand verschijnen:

LICHTE GELUIDEN

door JAN VAN ROSSEM,

Stud. Scheik. Ing.